

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Δέν γνωρίζομεν, ότι η αποχεισία ἀφίξις του κ. Στηλιανού
τη ή αισιά ἐπάνοδος του κ. Δηλιγιάννη συνετέλεσαν εἰς
τὴν ἔξεγερσιν τοῦ φρικωδῶς ὄχληροῦ ἀνέμου καὶ τὴν ἐπι-
σκεψὶν τῶν καταστρεπτικῶν σεισμῶν· τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι
καὶ ὁ σεισμὸς καὶ ὁ ἀνεμός εἰργάσθησαν πρὸς αὖξην τοῦ
ἀριθμοῦ τῶν δικιτωμένων εἰς τὸ πτωχοκομεῖον καὶ ὀφθαλ-
μιατρεῖον, ἀφοῦ ἐκ τοῦ μακρομένου κατὰ τὰς ἡμέρας ταύ-
τας ἀνέμου ἀπετυφλώθησαν οὐχὶ ὀλίγοι καὶ ἐκ τοῦ σει-
σμοῦ ἐστερήθησαν τῆς περιουσίας των ἐν Δίγιῳ περισσό-
τεροι.

Ὑπὲρ τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ παθόντων ἐδείχθη ἴδιαιτέρω
εὗνοια ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως, ἐάν κοινωμεν ἐκ τοῦ
ἀριθμοῦ τῶν ὑπαλλήλων, οἵτινες μετέβησαν ἐν Αἴγιῳ. Πι-
θανὸν ὅμως καὶ τοῦτο νὰ συνέβη, διότι ἐκρίθη καταλ-
ληλος ἡ εὔκαιρια πρὸς ταξείδιον διαπεδαστικὸν καὶ ἀνέ-
ξιδον.

Τὴν ἐσπέραν καθ' ἦν ἐγγάσθη ἐνταῦθα ὁ σεισμὸς τοῦ
Αἴγιου, ἡκούσθη ὁ ἐπόμενος διάλογος μεταξὺ φανατικοῦ
ἀντιπολιτευομένου καὶ τίνος ἄλλου:

— Τί καλὰ θὰ νὰ εἴχαμε κι' ἔδω σεισμό!

— Μὰ γιατί;

— Διότι μὲ ἐνα καλὸ σεισμὸν μποροῦσε νὰ πέσῃ καὶ
ἡ Κυβερνήσεις.

Φαίνεται, ὅτι τὸν κύριον Φιλήμονα κατατρέχουν
πολὺ τὰ στοιχεῖα. Μέχρι τοῦτο εἴχομεν τὸ νερό, τὸ ὄποιον
καὶ εἰς τὰς ἐκλογὰς ἔκκαμε τὸ μέρος του· ἥδη ἔχομεν τὸν
ἀνεμόν, ὅστις κυριολεκτικῶς δὲν ἀφίνει λίθον ἐπὶ λίθου,
ἄλλα τοὺς ρίπτει ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν διαβρωτῶν καὶ
τοῦτο, δικαίως κατὰ τὴν γνώμην ἀντιφιλημονιστοῦ, διότι
τέτοια κερδήγα θέλουν σπάσιμο.

Καὶ τί σκληρὰ εἰρωνεία!

‘Ο κ. Φιλήμων, ὅπου καὶ ἐν στραφῇ εὑρίσκει παρά-
σημα. Προχθὲς ἐγράψη, ὅτι εὗρεν ἐν τοῦ Σωτῆρος. Φυσι-
κώτερον θὰ ἦτο ἐὰν εὑρίσκον τὸν σωτῆρα τῶν οἱ κάτοι-
κοι τῶν Ἀθηνῶν.

‘Απὸ τὸν κονιορτὸν καὶ τὸν βόρεορον δὲν νομίζομεν ἀ-
κταλληλον νὰ μεταπηδήσωμεν εἰς τοὺς Βουλγάρους.
Αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι φαίνεται, ὅτι εἶναι πολὺ εὐφυεῖς, καὶ
τοι διατελοῦσιν εἰσέτι ἐν νηπιώδει καταστάσει ἀναπτύ-
ξεως, καὶ κύριον ἐπάγγελμα ἔχουσιν ὅλοι τῶν νὰ ἐκγυ-
μανᾶσιν ἀρκούδαις, μετὰ τῶν ὄποιων νὰ περιπλανῶνται
ἐνθεν κακεῖθεν πρὸς εὑρεσιν ὀλίγου δροτοῦ καὶ μετάδοσιν
πάσης νόσου ἐκ τῆς ἀμέτρου ρυπαρότητός των. Αὐτὰς
τὰς ἐντυπώσεις μᾶς ἔκκαμεν ἡ δωρεὰ τῆς Βουλγαρικῆς
Κυβερνήσεως ἐκ τῶν ἐπιδίκων χοημάτων τοῦ Σχρόγλου,
διὰ νὰ κτίσωμεν δικαστήρια.

‘Οσον ὅμως καὶ ἐὰν ἀπορρίψωμεν τὴν δωρεὰν δὲν θὰ

ἀποφύγωμεν τὸ πρᾶγμα. ‘Οταν θὰ κοίσωμεν τὰ δικαιοτή-
ρια κατ' ἀνάγκην θὰ μᾶς τὰ κτίσουν οἱ ταύνουλες.

Διάλογος ἐπίκαιρος.

— Δὲν πρέπει νὰ κατηγοροῦμε τοὺς Βουλγάρους, δι-
ότι δικαζοῦνται τὰς ἀρκτούς, καὶ πάντα μὲ αὐτὰς ἔχουν
νὰ κάμουν.

— Γιατί;

— Διότι θέλουν νὰ συνειθίσουν ὅταν θα τοὺς φάγη ἡ
‘Αρκτος.

‘Ημεῖς ἐνομίζομεν, ὅτι μόνον οἱ ‘Ελληνες δημοσιογρά-
φοι βλέπουν ὄπτασίας τὰς ὄποιας μετὰ τὰῦτα ἀνυψώ-
νουσιν εἰς ζητήματα ὑψίστης σημασίας. Εἰς ὅμως ἀντα-
ποκριτὴς ἐνταῦθα Βιεννακίου φύλλου, μᾶς ἔξηγαγε τῆς ἀ-
πάτης τηλεγραφήσας, ὅτι πανικὸς κατέλαβε πάντας
τοὺς ἐν Αθήναις ἐπὶ τῇ ἀφίξει τοῦ ‘Ιταλικοῦ στόλου.
‘Ολοι, λέγει, ἡσαν κατηφεῖς καὶ σχεδόν ἔκλαιον. Δὲν ἀν-
τελήθη, φαίνεται, δ κύριος οὗτος ἀνταποκριτὴς, ὅτι
κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας εἶχομεν δύο κηδείας.

‘Ἐν Πειραιεῖ ἀνέλαβον οἱ ναῦται μᾶς ν' ἀποδείξωσιν
εἰς τὸν μύωπα τοῦτον ἀνταποκριτὴν τὸ ἐναντίον καὶ καθ'
ἐκδέστην ἐυλογοποῦσι ναύτας ἵταλούς. Πρὸ ὀλίγων ἡμε-
ρῶν ἐξυλοκοπήθησάν τινες, καὶ ἀνηλεώς μάλιστα, διότι
ἔτσι ληφθησαν ν' ἀποκαλέσωσι τοὺς ἴδιούς μας πατριώτας των.

‘Ελεγε κάποιος.

— Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ φοβηθοῦμε καύσαρχον, ὁ ὄποιος
λέγεται Μαρία.

Η ΝΥΦΟΥΛΑ

Ἐνοί, εὐάν, ἀκούσατε! η τέα μας ταφοῦλα,
δὲν ἔχει πρότκα μοραχά, μὰ εἴτε κ'ενμορφοῦλα!
Καὶ τώρα γιὰ τὴν ἀλλη μου προκοδεμένη γράμη,
μετανοῦ 'c τάληθινά, τὴν παίρτω πίσω ἀκόμη!...
Γιατί μιὰ κύρη ἀπροκή, μ' ἀπὸ καλὴ φαμίλια,
εἴτε παράδειγμα καλό, γι' ἀλλα κορίστια χίδια!...

Μὰ εἶδα τὴν εἰκόνα της, καὶ τὰ σᾶς πῶ μ' ἀρέσει...
δὲν ἔχει μάτια φλογερά, δακτυλιδένια μέση,
στόμα 'π' ἀνθεῖτρι τριαντάφυλλα, η κοντολένια μότη,
μὲ ἄλλους λογούς, δηλαδὴ δὲν εἴτε 'Αφροδίτη ...
Μὰ εἴτε συμπαθητική, μὰ ἔχει τύση γλέκα,
ποσ τέτοια θάπαιρα κ' ἔγδι ματά καὶ ἀνευ πρότκα!